

de store Mennesker, dem skønner vi først rigtig paa, naar de er væk fra os. Vi skal immer hænge os saa maleciøst i deres Fejler, som saadanne Folk begribeligvis har ligesom alle Andre. Og Emanuel var dem jo heller ikke helt foruden . . . det kan vi jo nok ha'e Lov at sige. Men saa har han jo da ogsaa bødet haardt for dem, Hansine. Det snakked de netop saa meget om derovre, at han nu var lige saa haard mod sig selv, som han altid har været mild og gudsfrom imod Andre. Han skal nok ogsaa være falden svært af saadan rent i det Ydre, sagde de."

Han vedblev at fortælle. I overtalende Tone udviklede han for hende, hvorledes det nu var enhver frisindet Mands og Kvindes Pligt at glemme alt gammelt Nag og støtte Emanuels Bestræbelser, dersom han virkelig — som Rygtet sagde — tænkte paa at vende tilbage hertil og optage sin gamle Gerning i et frit Forhold til Menigheden. Men da Hansine stadig Intet svarede og endog syntes at høre temmelig ligegyldig paa hans indtrængende Ord, holdt han tilsidst inde og gav sig til at tale om andre Ting.

Kort efter rejste han sig og bød Godnat.

Han smilte over hele sit blege Ansigt, da han gik; — men i Virkeligheden var han langt fra